

ne cuiquam, vel Sacerdoti, vel Episcopo ex Africa, aut aliis provinciis, Metropolitanis habentibus, ad Papam appellare liceat; sed sit prima cognitio causarum Ecclesiasticarum penes Episcopos & Metropolitanum, secunda penes provinciale Concilium, ultima penes universale: Item, ne illum jus deinceps Romano Papæ super Africanas Ecclesias concernatur. Atque hac ratione illi sancti Patres jugum Papæ suis jam servicibus imminens, penitus repellunt ac reiiciunt. Ipsi quoque Papæ satis aspera epistola Patres illi respondent, in qua primum graviter queruntur de maximis molestiis, quas sibi exhibuerit Faustinus, ejus Legatus, instans, ut Apiarium, ab ipso Papa absolutum, in communionem recipient, & urgens fictitia Romanæ ecclesiæ privilegia, corruptis canonibus subnixa; cum tamen Apiarius tandem omnes illas sibi objectas turpitudines ultro agnoverit, & in Nicæna Synodi decretis nihil tale reperiatur. Accusant & ipsum Papam non obscurè, quod tam temerè illum nebulonem à se justissimè excommunicatum & damnatum, in communionem receperit, sicque Ecclesiasticam disciplinam dissolverit. Deinde disputant *de jure*, quod nulla Synodus ademerit jus Africanis Ecclesiis, finaliter & sine appellatione de suis controversiis pronunciandi; quin potius, ajunt, Nicænam Synodum omnes sacerdotes & causas suis Metropolitanis & Synodis subjecisse, sine ulla ulteriore appellatione. Afferunt & rationes, quare singulæ causæ in suis provinciis finiendæ sint, nec ad Romanum sit Pontificem appellandum; quia sit magna commoditas testium & aliarum circumstantiarum, ad cognoscendam causam in eo loco, ubi exorta est. Quæ contrà omnia non tantum sint incommoda, sed & planè desint, si aliò prœcul, ut Romam, controversiæ judicandæ rejiciantur. Adhæc dicunt, & divinum auxilium tum in judicando, tum in constanter exequendo, non minus Africanis aliarumque gentium Sacerdotibus aut Episcopis, quam Romanis Papis affuturum. Nec debere ipsum Papam, aut alium quenquam cogitare, sibi quidem affuturum Deum in judicando, aliis verò Christianis non perinde. Negant quoque authentica exemplaria Nicæna Synodi ita habere, ut ipse cum suis antecessoribus Papis, in suis literis ac Nicænis exemplaribus, ad se jam toties missis, posuerant. Postea monent Papam, ne ullos à se ad ipsum appellantes admittat, ne ullos à se excommunicatos in communionem accipiat; ne ullos Curtisanos aut Legatos à latere in Africam mittat, qui de ulla re ibi judicare præsumant. Monent etiam, ut illum suum impudentem rabulam seu legatum Faustinum, ex Africa protinus revocet. Demum graviadmodum epiphonemate concludunt, ac Papam monent, ne sumosum (recito ipsorum verba) typhum seculi hujus in Ecclesiam Dei inducant, quæ lucem simplicitatis & diem humilitatis Deum videre cupientibus præferat, id est, ne perinde vafris ac sceleratis consiliis pessimiisque artibus in Ecclesia Dei imperium ambitione quærat, sicut impii homines in politiis per fas & nefas potentiam, regna, & tyrannides quærere affectareque solent. Piorum enim hominum in Ecclesia officium esse, ut simplici veritati studeant, & humilitate ac modestia inter se se decer-

t. n. 2